

מנחות (מד.)

תניא, א"ר נתן: אין לך כל מצוה קלה שכתובה בתורה, שאין מתן שכרה בעה"ז, ולעה"ב איני יודע כמה, צא ולמד ממצות ציצית; מעשה באדם אחד שהיה זהיר במצות ציצית, שמע שיש זונה בכרכי הים שנוטלת ד' מאות זהובים בשכרה, שיגר לה ארבע מאות זהובים וקבע לה זמן. כשהגיע זמנו, בא וישב על הפתח. נכנסה שפחתה ואמרה לה: אותו אדם ששיגר לך ד' מאות זהובים בא וישב על הפתח, אמרה היא: יכנס, נכנס. הציצה לו ז' מטות, שש של כסף ואחת של זהב, ובין כל אחת ואחת סולם של כסף ועליונה של זהב, עלתה וישבה על גבי עליונה כשהיא ערומה, ואף הוא עלה לישוב ערום כנגדה, באו ד' ציציותיו וטפחו לו על פניו, נשמט וישב לו ע"ג קרקע, ואף היא נשמטה וישבה ע"ג קרקע. אמרה לו: גפה של רומי, שאיני מניחתך עד שתאמר לי מה מום ראיתי בי. אמר לה: העבודה, שלא ראיתי אשה יפה כמותך, אלא מצוה אחת ציונו ה' אלהינו וציצית שמה, וכתוב בה +במדבר ט"ו+ אני ה' אלהיכם שתי פעמים, אני הוא שעתידי לפרע ואני הוא שעתידי לשלם שכר, עכשיו נדמו עלי כד' עדים. אמרה לו: איני מניחך עד שתאמר לי מה שמך ומה שם עירך ומה שם רבך ומה שם מדרשך שאתה למד בו תורה, כתב ונתן בידה. עמדה וחילקה כל נכסיה, שליש למלכות ושלש לעניים ושלש נטלה בידה, חוץ מאותן מצעות, ובאת לבית מדרשו של ר' חייא. אמרה לו: רבי, צוה עלי ויעשוני גיורת, אמר לה: בתי, שמא עיניך נתת באחד מן התלמידים? הוציאה כתב מידה ונתנה לו, אמר לה: לכי זכי במקחך, אותן מצעות שהציעה לו באיסור הציצה לו בהיתר, זה מתן שכרו בעה"ז, ולעה"ב איני יודע כמה.

בבא קמא (ט.)

אלא אמר ר' זירא: בהידור מצוה - עד שליש במצוה. בעי רב אשי: שליש מלגיו או שליש מלבר? תיקו. במערבא אמרי משמיה דרבי זירא: עד שליש משלו, מכאן ואילך משל הקב"ה.

תהלים (פרק קב)

(כו) לַפְּנִים הֶאֱרַץ וְסִדַּת וּמַעֲשֵׂה יְדִיד שְׁמַיִם:

(כז) הִמָּה יֵאבְדוּ וְאִתָּה תַעֲמֹד וְכָלֶם כַּפְגֵּד יָבְלוּ כָּלבוֹשׁ תַּחֲלִיפֵם וַיִּנְחַלְפוּ:

מלכים א (פרק יט)

(יט) וַיֵּלֶךְ מֶשֶׁם וַיִּמְצָא אֶת אֱלִישָׁע בֶּן שָׁפֵט וְהוּא חָרַשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר צְמֻדִים לַפְּנֵי וְהוּא בְּשָׁנִים הָעֶשְׂרִי וַיַּעֲבֹר אֵלָיו וְאָלָיו וַיִּשְׁלַח אֶדְרָתוֹ אֵלָיו:

בבא קמא (צא.)

דרבי יוחנן קרי למאני מכבודתא,

בראשית פרק ב

(כה) וַיְהִי שְׁנֵיהֶם עֲרוֹמִים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יָתַבְשָׁשׁוּ:

ספר כד הקמה - ערך ציצית

...ועל דרך הדרש ציצית מלשון ראייה כמו (שה"ש ב) מציץ מן החרכים, והלובש ציצית צריך שיזהר מן העבירות שהרי כסא הכבוד רואהו שהוא דומה לתכלת...

שיר השירים (פרק ב)

(ט) דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:

תענית (יא.)

ושמא יאמר אדם: מי מעיד בי? - אבני ביתו של אדם וקורות ביתו של אדם מעידים בו, שנאמר כי אבן מקיר תזעק וכפיס מעץ יעננה. דבי רבי שילא אמרי: שני מלאכי השרת המלווין לו לאדם הן מעידין עליו, שנאמר כי מלאכיו יצוה לך. רבי חידקא אומר: נשמתו של אדם היא מעידה עליו, שנאמר משכבת חיקך שמר פתחי פיך, ויש אומרים: אבריו של אדם מעידים בו, שנאמר אתם עדי נאם ה'.

דברים (פרק כב פסוק יב)

גְּדָלִים תַּעֲשֶׂה לָךְ עַל אַרְבַּע פְּנֹפֹת פְּסוּתָהָ אֲשֶׁר תִּכְסֶּה בָּהּ:

<p align="center">רות פרק ג</p> <p>(ו) ותרד הגרן ותעש ככל אשר צוהה חמותה: (ז) ויאכל בעז וישת וייטב לבו ויבא לשכב בקצה הערמה ותבא בלט ותגל מרגלתי ותשכב: (ח) ויהי פחצי הלילה ויחרד האיש וילפת והנה אשה שכבת מרגלתי: (ט) ויאמר מי את ותאמר אנכי רות אמתך ופרשת כנפך על אמתך כי גאל אתה: (י) ויאמר ברוכה את ליקנך בתי היטבת חסדך האחרון מן הראשון לבלתי לכת אחרי הבחורים אם דל ואם עשיר: (יא) ועמה בתי אל תיראי כל אשר תאמרי אעשה לך כי יודע כל שער עמי כי אשת חיל את: <p align="center">רות פרק ד</p> <p>(א) ובעז עלה השער וישב שם והנה הגאל עבר אשר דבר בעז ויאמר סורה שבה פה פלני אלמני ויסר וישב: (ב) ויאמר בעז לזקנים וכל העם עדים אתם היום כי קניתי את כל אשר לאלמלך ואת כל אשר לכליון ומחלון מיד נעמי: (ג) וגם את רות המאבקה אשת מחלון קניתי לי לאשה להקים שם המת על נחלתו ולא יפרת שם המת מעם אהיו ומשער מקומו עדים אתם היום:</p> </p>	<p align="center">בראשית פרק לח</p> <p>(א) ויהי בעת ההוא וירד יהודה מאת אהיו ויט עד איש עדלמי ושמו חירה: (ז) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' וימתהו ה': (ח) ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך ויבם אתה והקם זרע לאחייך: (ט) וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע והיה אם בא אל אשת אהיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו: (י) וירע בעיני ה' אשר עשה וימת גם אתו: (יא) ויאמר יהודה לתמר פלתו שבי אלמנה בית אביך עד יגדל שלה בני כי אמר פן ימות גם הוא כאחיו ותלך תמר ותשב בית אביה: (יב) וירבו הימים ותמת בת שוע אשת יהודה וינחם יהודה ויעל על גזי צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה: (יג) ויגד לתמר לאמר הנה חמיה עלה תמנתה לגו צאנו: (יד) ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעירה ותתעלה ותשב פפתה עינים אשר על דרך תמנתה כי ראתה כי גדל שלה והוא לא נתנה לו לאשה: (טו) ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה: (יז) ויאמר מה הערבון אשר אתן לך ותאמר חתמך ופתיקך ומטף אשר בנדך וימן לה ויבא אליה ותהר לו:</p>
---	---

<p align="center">רות פרק ב</p> <p>(א) וילעמי מידע מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בעז: <p align="center">רות פרק ג</p> <p>(יא) ועמה בתי אל תיראי כל אשר תאמרי אעשה לך כי יודע כל שער עמי כי אשת חיל את: <p align="center">רות פרק ד</p> <p>(יא) ויאמרו כל העם אשר בשער והזקנים עדים יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתיהם את בית ישראל ועשה חיל באפרתה וקרא שם בבית להם:</p> </p></p>	<p align="center">בראשית פרק לח</p> <p>(כד) ויהי כמשלש חודשים ויגד ליהודה לאמר ונתה תמר פלמך וגם הנה הרה לזנונים ויאמר יהודה הוציאוה ותשרף: (כה) הוא מוצאת והיא שלקה אל חמיה לאמר לאיש אשר אלה לו אנכי הרה ותאמר הבר נא למי החתמת והפתילים והמטף האלה: (כו) ויפר יהודה ויאמר צדקה ממני כי על פן לא נתתיה לשלה בני ולא יסף עוד לדעתה:</p>
---	---

<p align="center">רות פרק ד</p> <p>(יב) ויהי ביתך בבית פרוץ אשר ילדה תמר ליהודה מן הזרע אשר יתן ה' לך מן הנערה הזאת: <p align="center">סוטה (י)</p> <p>אמר לה: שמא נכרית את? אמרה ליה: גיורת אני; שמא אשת איש את? אמרה ליה: פנויה אני; שמא קיבל בך אביך קידושין? אמרה ליה: יתומה אני; שמא טמאה את? אמרה ליה: טהורה אני.</p> <p align="center">זוהר כרך א (בראשית) פרשת וישב דף קפח עמוד ב</p> <p>ואלין תרין נשין דא כגוונא דדא, תמר ורות דמיתו בעלייהו בקדמיתא ואינון אשתדלו לעובדא דא, תמר אשתדלת לגבי חמוה דאיהו קריב יתיר לבנוי דמיתו מאי טעמא איהי אשתדלת לגביה דכתיב כי ראתה כי גדל שלה והיא לא נתנה לו לאשה, ובגין דא אשתדלת בעובדא דא לגבי חמוה, רות מית בעלה ולבתר אשתדלת בעובדא דא לגביה דבעז דכתיב (רות ג') ותגל מרגלותיו ותשכב ואשתדלת בהדיה ולבתר אולידת ליה לעובד, ואי תימא אמאי לא נפיק עובד מאתתא אחרא אלא ודאי היא אצטריכת ולא אתתא אחרא, ומתרין אלין אתבני ואשתכלל זרעא דיהודה ותרווייהו בכשרות עבדו למעבד טיבו עם אינון מיתייה לאתתקנא עלמא לבתר, ודא הוא כמה דאתמר (קהלת ד') ושבח אני את המתים שכבר מתו דהא כד הוו חיין בקדמיתא לא הוה בהו שבחא (ו"ח ולבתר הוה בהו שבחא) ותרווייהו אשתדלו למעבד טיבו וקשוט עם אנון מיתייה וקודשא בריך הוא סייע בההוא עובדא וכלא הוה כדקא יאות, זכאה איהו מאן דאשתדל באורייתא יממא ולייליא כמה דאת אמר (יהושע א') והגית בו יומם וליילה למען תשמור לעשות ככל הכתוב בו כי אז תצליח את דרכיך וגו'.</p> </p>
--